

opusdei.org

"Gdje nas Bog želi": Stvaranje jedinstva života (II)

Drugi dio dvodijelnog članka o važnosti postizanja jedinstva između našeg svakodnevnog života i istina vjere.

31.10.2018.

„Bog u svojoj dobrohotnosti izvodi u vama i htjeti i djelovati“ (*Fil 2:13*), pisao je sveti Pavao Filipljanima. Gospodin je taj koji ujedinjuje naš život. Od Njega dolazimo i krećemo se prema Njemu, On nas blisko prati

na našem zemaljskom hodočašću *per argum*, velikim njivama svijeta (usp. Mt 13:38). Naš Gospodin Isus Krist je „*via, veritas et vita*“: „Put, Istina i Život“ (Iv 14:6). Sveti Augustin objašnjava da je On istina i život jer On je Bog, On je put jer On je čovjek. [1] Ova nas stvarnost ispunja mirom. U našem životu put je ponekad ugladen, no može jednako tako biti zahtjevan i težak. Kako god, nikad nije daleko od cilja budući da je cilj sam po sebi prisutan *in spe*, u nadi, na svakom koraku. „On sam je“, kaže sveti Tima Akvinski, „istodobno put i cilj. U svojoj ljudskoj naravi On je put, a u božanskoj cilj.“[2]

Po utjelovljenju, Riječ je Božja „osobno prešla pustinju naše ljudskosti i nadilazeći smrt, On ustade od mrtvih i sad sa sobom privlači čitavo čovječanstvo prema Bogu.

Isus nije više ograničen posebnim mjestom i vremenom. Njegov Duh, Sveti Duh, teče od Njega, ispunja naša srca i tako nas zbližava s Njim i preko Njega s Ocem – Bogom koji je jedan i trojstven.“[3]

Jedinstvo života je uzdizanje ljudskosti na nadnaravni red tako da ono što je božansko bude utjelovljeno u ono što ljudsko. Stoga, „ako prihvatimo odgovornost da budemo djeca Božja, shvatit ćemo da Bog od nas želi da budemo vrlo čovječni.

Cijena kršćanskog života nije prestati živjeti kao ljudi ili napustiti napore za stjecanjem kreposti koje neki imaju i bez poznavanja Krista. Cijena svakog pojedinog kršćanina je otkupiteljska Krv Našeg Gospodina; a ja ponavljam, On želi da budemo veoma čovječni i veoma božanstveni, da svakoga dana iznova nastojimo oponašati Njega, koji je *perfectus*

Deus, perfectus homo – savšeni Bog i savršeni Čovjek.”[4]

„Kad bi znala dar Božji i tko je onaj koji ti veli: ‘Daj mi piti’, ti bi u njega zaiskala i on bi ti dao vode.“ (Iv 4:10). Naš Gospodin Samarijanki pokazuje svoju ljudskost u svojoj žeđi i svoje božanstvo u obećanju žive vode.

„Gospodine, daj mi te vode da ne žeđam,“ odgovara mu žena koja postupno shvaća da čovjek koji joj se obraća nije tek još jedan Galilejac. Samarijankin samodostatan stav u kojem misli da može činiti sa svojim životom što želi pretvara se u gorljiv zahtjev za Božjim darom.

Samo Bog može utažiti žeđ našeg srca. Nikada ne možemo sami doseći Boga, već samo kroz Duha Svetoga koji oživljava Krista u nama.

Biti tamo gdje Bog želi da budemo

“Široko polje našeg kršćanskog poziva, to jedinstvo, čiji je živac prisutnost Boga, našeg Oca, može i mora biti svakodnevna stvarnost.“[5]

U prvim godinama Djela sveti Josemaria bi često savjetovao ljude „da često prizivlju u misli Božju prisutnost, kad govore s nekom osobom, u općenitim razgovorima i općenito u svakom trenutku.“ [6]

Ohrabrivao je mlade studente u pismu napisanom 1931. godine:

„Naprijed onda, u prisutnosti Božjoj! Dobro je steći naviku sve dovoditi u vezu s Njim i zahvaljivati Njemu na svemu.“[7]

Potrebno je uvjeriti se da „Bog stoji neprestano uz nas“[8], a kako bi ispunili obveze svakodnevnog života potrebna nam je poniznost da budemo na svom mjestu, gdje nas je Bog postavio. Svako od nas mora biti na svom mjestu, možda živeći neprimjetno, radeći posao koji se od nas očekuje. Stalnost,

ustrajnost i poslušnost oblikuju nas u snažne, zrele ljude.

Svojim osobnim iskustvom Božjeg poziva da osnuje Djelo „usprkos samom sebi“ sveti Josemaria ustrajavao je na potrebi poniznosti do te mjere da se želi služiti drugima bez i jedne druge ambicije osim poticaja milosti. U suprotnosti s tim opisao je način na koji su se neki klerici oduvijek željeli kretati unaokolo, žudnja bitno drugačija od istinskog sebedarja u religijskom životu toliko potrebnog za život Crkve: „Takav je moj užas od bilo čega što podsjeća na ljudsku ambiciju, čak i besprijekornu; tako da ako je Bog u svojoj milosti želio iskoristiti mene, grješnika, kako bi osnovao Djelo, to je bilo unatoč meni.

Znate koliko sam bio nesklon trudu nekih ljudi kada se nije temeljio na nadnaravnim razlozima koje Crkva prosuđuje u stvaranju novih zaklada.

Činilo mi se, i čini, da je bilo daleko previše zaklada i osnivača. Bio sam mišljenja da je postojao rizik od 'manije' osnivanja novih stvari što je ljude navodilo da osnivaju nepotrebne stvari iz razloga koje sam držao smiješnima. Mislio sam, možda u nedostatku bratske ljubavi, da je u nekim prigodama svrha bila najmanje važna stvar – da su ti ljudi zapravo željeli osnovati nešto novo kako bi se zvali osnivačima.“[9]

Dosljednost u svakodnevnom životu

Poziv nam daje obzor i istodobno označava siguran put, izgrađen kroz čitav život, dan za danom. Na početku nismo znali što će naš Gospodin tražiti od nas, no uvijek smo željeli reći da obnavljajući sebedarje prvog dana, kada smo sve dali za ljubav, i to zauvijek: „Ta neopozivi su dari i poziv Božji!“ (Rim 11:29). Sjeme koje je Bog posadio u

naša srca, poziv, mora rasti kako bi dalo svjetlo i toplinu mnogim dušama i postalo plodonosno drvo. To je stvarnost koja usmjerava naše biće, čitav naš život i sjedinjuje ga dajući mu smisao, pouzdanost i sklad.

Potrebno nam je jedinstvo života gdje god nas je Bog postavio među ljude oko nas i ne možemo sanjariti o drugim aktivnostima koje nas mogu udaljiti od toga što jesmo i što trebamo biti.

Sveti Pavao poziva Solunjane da rade za život i da pomognu drugima činiti isto (usp. 2 Sol 3:6-15). Ova dosljednost u našem životu osigurava da s molitvom i učenjem o nauku Crkve svaki od nas ispunjava svoje obveze: doći u dogovoreno vrijeme iako se ukazala bolja prigoda, kupiti autobusnu kartu i kad nema kontrole, platiti porez...

Živjeti na ovaj način znači živjeti prema zapovijedima našeg Gospodina: „Vaša riječ neka bude: ‘Da, da, – ne, ne!’ Što je više od toga, od Zloga je.“ (Mt 5:37). Isus uči da svaka prisega uključuje neki odnos spram Boga i da svakom riječju treba častiti prisutnost Božju i Njegove istine. Obazrivost u prizivanju Boga u govoru ide skupa s pažnjom punom poštovanja prema Njegovoj prisutnosti, koju svaka naša tvrdnja posvjedočuje ili vrijeđa. [10]. Ova svijest o Božjoj prisutnosti znači nikada ne lagati iako bi nas to u danom trenutku izvuklo iz neprilike, znači ponašati se lijepo i kad nas nitko ne vidi, znači ne gubiti kontrolu nad naravi u vožnji ili sportu, suprotno od onih koji drže normalnim biti druge osobe u takvim trenutcima. Drugi vatikanski sabor usrdno je potakao krštenike „da teže odbacivanju svojih putenih obveza savjesno i u duhu Evandjelja.... Po samoj vjeri više no ikad obvezni su

odmjeravati te obveze, svaki prema svom pozivu.“[11]

Biti apostoli

Nedavno smo u Crkvi živjeli godinu Milosrđa u bliskosti sa Svetim Ocem. Milosrđe ne pokazuje samo Božju svemoć već i našu vjeru u Njega. Samo na temelju milosrđa možemo graditi „sklad između vjere i života“[12], kako je Sveti Jakov razmišljao u svojoj poslanici: „Ako su koji brat ili sestra goli i bez hrane svagdanje pa im tkogod od vas rekne: 'Hajdete u miru, grijte se i sitite', a ne dadnete im što je potrebno za tijelo, koja korist? Tako i vjera: ako nema djelâ, mrtva je u sebi.“ (Jak 2:15-17).

„Svaki dan, draga moja djeco, treba svjedočiti našu žudnju da ispunimo božansko poslanje dano nam od našeg Gospodina u Njegovom milosrđu. Srce našega Gospodina je milosrdno, i On ima samilosti za čovječanstvo i privlači nas k sebi.

Naše sebedarje u službi dušama odraz je ovog milosrđa našeg Gospodina, ne samo prema nama nego i prema čitavom čovječanstvu. Zato što nas je On pozvao da tražimo svetost u svakodnevnom životu svakoga dana i da učimo druge (*providentes, non coacte, sed spontanae secundum Deum (1 Pet 5:2)* – *razborito, bez prisile, spontano, prema Božjoj volji*) putu prema svetosti, svakog na njegovom mjestu usred svijeta.“[13]

Milosrđe nas vodi prema želji da želimo najbolje za druge i na taj način ojačamo ljudski i kršćanski razvoj svake osobe kako bi, što je više moguće, izbjegli zamke koje mogu uništiti tolike ljudske živote: ovisnost o drogama, razvod, abortus, eutanazija... Štoviše, nadnaravni optimizam pomaže nam vrednovati dobro u svakoj duši, radije nego zadržavati se na njihovim nedostacima. „Ne volim govoriti o

lošim ljudima i dobrim ljudima. Ne dijelim ljude na dobre i loše.“[14]
Ovaj pogled proizlazi iz ljubavi koju Duh Sveti polaže u našu dušu.
Komentirajući *Mandatum Novum*,
Novu zapovijed, sveti Josemaria nam je rekao: „Vi biste je djeco moja morali uvijek izvršavati, radosno podnoseći pogreške ljudi s kojima živite. Nemojte se ponašati kao kukac balegar koji kotrlja komad balege u kuglu svojim nogama pa je onda nosi naokolo. Ponašajte se kao pčela, koja ide od cvijeta do cvijeta tražeći dobrotu skrivenu u njemu te je onda pretvara u najslađi med, slasnu hranu, koja je se u našoj braći i sestrama očituje kao dobra aroma svetosti. Jednom riječju, ljubite jedni druge, ljubite jedni druge puno!“[15]

Mi kršćani svjesni smo naše misije: mijenjati svijet na slavu Božju. „Sada je vrijeme osloboditi stvaralaštvo milosrđa, donositi nove pothvate, plodove milosrđa. Crkva danas mora

govoriti o „mnogim drugim znamenjima“ koja je Isus činio, a nisu zapisana, (usp. Iv 20:30) kako bi i ona bila rječit izraz plodnosti Kristove ljubavi i zajednice koja život crpi iz Njega.“[16] Ovaj apostolski žar koji nas ujedinjuje nije nam nešto strano. Sveti Josemaria uglavnom je govorio ne toliko o apostolatu već o tome da „budemo apostoli.“[17] Znao je dodati da je apostolat „trajna raspoloživost duše...osobina nečijeg duha koji teži, po svojoj naravi, prožeti svaki aspekt života.“[18] Vjerodostojan apostolat ne može se ograničiti na niz specifičnih zadataka niti pretvara ljude u tek običan cilj. Ljubav Božja je ta koja ispunja naš život svjesnošću da svaka osoba mora slijediti svoj osobni poziv dostignuvši svoj puni potencijal kroz slobodno i radosno sebedarje.

Cjelovita kršćanska formacija

U Djelu se formacija daje s integriranim pogledom na kršćansku poruku i tako nam pomaže postići istinsko jedinstvo života u Kristu srdačnim prihvaćanjem božanske milosti. Katekizam Katoličke crkve dobra je polazna točka za ovaj jedinstven pogled. „Četiri su dijela povezana jedan s drugim: tajna kršćanstva je objekt vjere (prvi dio), slavlje kršćanskog otajstva u liturgiji (drugi dio), ono je prisutno da prosvjetljuje i podupire djecu Božju u njihovom djelovanju (treći dio), ono je temelj naših molitava, povlašten izraz Oče naš predstavlja predmet naših molitava, hvala i naših posredovanja (četvrti dio).“[19]

Učenje Crkve, liturgijski život, duhovni život i moralni život nerazdvojni su. Isus Krist je *via et veritas et vita* – Put, Istina i Život (Iv 14:6). Stoga nam istina ne daje samo svjetlo već nas i podupire i vodi, ona je hrana (usp. Ps 23) i nauk spasenja.

Bog je odabrao svetog Josemaríju da utemelji Opus Dei u srcu Crkve [20] i tu ga je utjelovio svojim životom. Duh Djela, koji pripada Bogu, sada raste među njegovim ljudima kroz sinove i kćeri svetog Josemaríje. Stoga je naša formacija dodana ovom objedinjenom okviru: Sveto Pismo, apostolska tradicija (crkveni Oci), nauk Crkve (posebice Katekizam Katoličke crkve i učenja Svetog Oca), liturgija (sveti sakramenti), molitva i životi svetaca. Također i upoznavanjem i meditacijom o životu i učenju svetog Josemaríje, formacija koju primamo pomaže nam povezati različite aspekte naše vjere i našeg poziva i razumjeti i objasniti duh Djela u svjetlu Svetog pisma, tradicije i nauka Crkve. Stoga se njegova poruka prenosi na jasan i skladan način rastući iz istog „humusa“, istog plodnog tla u kojem je sveti Josemaríja „vidio“ i razumio Djelo.

Naša je formacija otvorena budući da izvire iz naših molitava i svakodnevnog života, kojeg čine borbe praćene božanskom milošću u raznolikim incidentima i situacijama.

“Dekalog je nerazdruživa cjelina.“[21] Primjerice, „čista osoba održava cjelovitost i snagu života i ljubavi koje su u njoj. Ta cjelovitost osigurava jedinstvo osobe i protivi se svakom ponašanju koje bi je ranilo. Ne podnosi ni dvostruk život ni dvostruk govor.“[22] Isto se odnosi i na druge kreposti koje čine kršćanski život. Čitav život Naše Gospe bio je označen jedinstvom života, na putu Križa Marija je ponavljala isti *fiat - neka bude* - kao i u Blagovijesti. Djelo je rođeno i širi se kako bi služilo Crkvi i pomoglo je izgraditi. Želimo Krista učiniti prisutnim među muškarcima i ženama. Sve vodi prema Isusu: u našem radu na evangelizaciji „moramo govoriti o Kristu, a ne o sebi.“[23] Tako ćemo

dovesti ljude Kristu, podržani svojim životnim planom, dragom prisutnošću našeg Trojstvenog Boga. „Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda. Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa.“ (Iv 15:5)

Guillaume Derville

---

[1] usp. Sv. Augustin, *Sermo* 341, 1,1: PL 39, p. 1493.

[2] sv. Toma Akvinski, *Tumačenje Ivanova Evandjelja* (ch. 14, lec. 21. časoslov, subota, 9. tjedan kroz vrijeme)

[3] Papa Benedikt XVI, Govor, 21. ožujak 2009.

[4] sv. Josemaría, *Prijatelj Božji*, br. 75.

- [5]sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 11.
- [6] sv. Josemaría, *Osobne bilješke*, br. 1160, od 16. ožujka 1934., u González Gullón, *op. cit.*, p. 478.
- [7] sv. Josemaría, Pismo Luisu de Azua, od 5. kolovoza 1931. navod u González Gullón, *DYA: la Academia y Residencia en la historia del Opus Dei (1933-1939)*, 2016, p. 242.
- [8] sv. Josemaría, *Put*, br. 267.
- [9] st. Josemaría, *Pismo*, 9. siječanj 1932., br. 84.
- [10]*Katekizam Katoličke crkve*, br. 2153.
- [11] Drugi vatikanski koncil, Enc. *Gaudium et Spes*, br. 43.
- [12] sv. Ivan Pavao II, enc. *Veritatis Splendor*, br. 26.

[13] sv. Josemaría, *Pismo*, 24. ožujak 1930., br. 1.

[14] sv. Josemaría, *Instruction*, 8. prosinac 1941., br. 35.

[15] sv. Josemaría, *Dok nam je putem govorio*, p. 291.

[16] Papa Franjo, apostolsko pismo *Misericordia et Misera*, 20. studeni 2016., br. 18.

[17] “Trabajo, santificación del,” u *Diccionario de san Josemaría*, 2013, p. 1206.

[18] *Ibid.*, p. 1202.

[19] Sv Ivan Pavao II, apostolska konstitucija *Fidei Depositum*, objava *Katekizma Katoličke crkve*, 11. prosinac 1992.

[20] usp. Zbirka Misa sv. Josemaríje.

[21] *Katekizam Katoličke crkve*, br. 2069.

[22]*Katekizam Katoličke crkve*, br. 2338.

[23]*Susret s Kristom*, br. 163.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/gdje-nas-bog-zeli-
stvaranje-jedinstva-zivota-ii/](https://opusdei.org/hr-hr/article/gdje-nas-bog-zeli-stvaranje-jedinstva-zivota-ii/)
(3.04.2025.)